

နေ့ဇွယ်ဝင်မြင့်

မောင်မယ် ချစ်ကြောင်း

(အာယအကြွပ်)

Love

အခန်း (၁)

“ဟိုက်”

လန့်ခနဲ ဖြစ်အပြီးမှာ ဒေါသက အတွဲလိုက်ပါလာသည်။ ။

“တောက် ... လောကကြီးမှာ နေမထူး၊ သေမထူး ဖြစ်နေလား”

ကြိတ်မာန်ပစ်လိုက်မိပေမယ့် ကားတံခါးကိုတော့ ဖွင့်ဆင်းသည်။ ။
ဘာဖြစ်သွားလဲ မေးရဦးမည်။ မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေလို့၊ ညက မှောင်နေလို့ ဆိုလည်း ထားပါတော့။ ခုလို စောစောစီးစီး လင်းလင်းထိန်ထိန် နေရောင်ဖြင့် ကြည်စင်ဝင်းလက်ကာ တစ်လောကလုံး အလင်းရောင်ဖုံးလျက် ဆယ်ပေအကွာမှ ပုရွက်ဆိတ်၏ နှာခေါင်းကိုတောင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင်သည့် အခြေအနေမှာ ကားတစ်စင်းလုံးကို ဝင်တိုက်ချင်သည့် ‘ကောင်မိုက်မလေး’ ဒါ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်း ကြံတာပဲပေါ့။

“သေတော့မယ် စိတ်ကူးရင် သိပ်သေချင်နေရင်လည်း တစ်ဖက်သားတော့ အပြစ်မဖြစ်စေနဲ့ ပေါ့ကွယ် ... နော်၊ ဘယ်သူမှ မထိခိုက်ရဘဲ သေနိုင်တဲ့ နည်းတွေ လောကမှာ အများကြီး၊ ပြော ... အိပ်ဆေးတစ်ပုလင်းလုံး ကိုယ့်အိပ်ရာထဲ ကိုယ်ပြန်သောက်မလား၊ ဆေးဖိုး ဒါနပြုလိုက်မယ်”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဒေါသသံနှင့် ကြေကွဲမျက်ဝန်းက မလိုက်မဖက်ရှိလှ၏။ ပါးပြင်ပေါ် ဖြုတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းသည့် မျက်ရည်ကတော့ ဒေါသနှင့်ရော ကြေကွဲခြင်းနှင့်ပါ လိုက်ဖက်ပါပေသည် ။ မိန်းမသားတွေအတွက် တော့ မျက်ရည်ဆိုတာ အရာတိုင်းနှင့် လိုက်ဖက်နေတာပါပဲလေ။ သူတို့ မိန်းမတွေ ဒီလောက်များ ပြားစွာ မကုန်နိုင်သော မျက်ရည်တွေကို ဒီအရွယ် ဦးခေါင်းက လေးထဲ ဘယ်နေရာမှာ သိုလှောင်ထားပါလိမ့်၊ သိုလှောင်ပြီးသား မရှိလျှင်လည်း မျက်စိနှစ်လုံးနောက်မှာ မျက်ရည်စက်ရုံ ရှိသည် ထင်ရဲ့ ။ မျက်ရည်သန့်တွေကို ပီအိပ်ချ်ဆဲဗင်း(PH7) နှင့်များ ထုတ်လုပ်ရောင်းချဖို့ စိတ်ကူး ရှိသေးသလားမသိ။

တကတဲ။ ဝမ်းသာလည်း ငို၊ ဝမ်းနည်းလည်း ငို၊ စိတ်ညစ်လည်း ငို၊ ဒေါသထွက်လည်း ငို၊ တစ်ငို တည်းငိုတဲ့ နေရာမှာ မိန်းမတွေဟာ အကယ်ဒမီနဲ့ အော်စကာမှာ ဂရမ်မီနဲ့ ရွှေကမ္ဘာလုံးများ တောင် ထပ်ဆောင်း လိုက်ချင်သေးရဲ့ ၊ စိတ်ကုန်ရော။

“ဒီမှာ အမိ၊ ကျွန်တော်မျိုး ကားက အကွေ့ထဲက ထွက်ကာစမို့ ဘီးလိမ့်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျားက မျက်စိကို ဆံပင်ဖုံးပြီး ပြေးထွက်လာတာ၊ ကားနဲ့ လည်း မတိုက်မိဘူး၊ ကျွန်တော်မျိုးကား ဘရိတ်မိတယ်၊ ကားနဲ့ တစ်တောင့်ထွာ အကွာအဝေးမှာ အမိဘာသာချော်လဲတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့ လား။”

“တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ကြင်နာတတ်တဲ့ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူစားမျိုးလည်း မတွေ့တော့ပါဘူး။”

“ဟောဗျာ . . . ငိုပြန်ပါပြီ”

မိန်းကလေးက မထနိုင်ရှာတာလား၊ မထချင်သေးတာတလား၊ လမ်းဘေး မှာ ထိုင်ငိုရတာကို အရသာတွေ့တာပဲလား မသိ။ မထဘဲ

ထိုင်တုန်း၊ မျက်ရည်စက်လက်ထုတ်တုန်း။

လူက ခပ်ရှင်းရှင်း။ ဝေလီဝေလင်းမဟုတ်ပေမယ့် နံနက်နေထွက် ရဲ
ရဲကြီးပေမယ့် ဒီနေရာ ဒီရပ်ကွက် ဒီလမ်းဆိုတာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ လူ
ရှင်းတတ်သည့်နေရာပါ။ ဖြတ်သန်းသွားလာ ကား တစ်ခါတလေမှ တစ်
စီးလောက် ဖြတ်တတ်သည် ။ ကုန်းကြောင်းလျှောက်သည့် လူဆိုတာ
တော့ မရှိသလောက်ကိုရှား၏။ လူရှင်းသည် မို့ လူနှစ်ယောက် ကားတစ်
စီးနားမှာ အပိုအလျှံ ရှိမနေပါ။

“ဘယ်နေရာ နာနေလို့ လဲ၊ မထနိုင်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်
ဖြတ်လည်း မကြိတ်ရပါလားဗျာ ... သေချင်တာပဲ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီးကို ညည်းညူမိတော့သည် ။ မိုးလင်းကာစရှိ
သေး။ အကုသိုလ် အလုံးအရင်းက ထွက်ပြုစနေမင်းနှင့်အတူ မြင့်တက်
လိုက်ပါ ကြီးထွားလာသည် ။ အရင်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတော့ ဟုတ်မည်မ
ထင်။

“ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးလဲကွာ၊ ဒီလောက် ဘဝကြီးခြားသွားရင်လ
ည်း ဝဋ်ကြွေး စီစဉ်ညွှန်ကြားရေးမှူးက မေ့လောက်ပါပြီ၊ အရင်အပတ်
က ဝဋ်ကြွေးထင်တယ်”

အရင်တစ်ပတ်တုန်းက ကိုယ်က ငိုကြွေးပြခဲ့သူလေ။ အမျိုးသမီးကြီး
တစ်ဦးရှေ့မှာ ကြွေပြတာကို အဘွားကြီးက မသနားဘဲ အော်ရယ်နေခဲ့
သည် ။ အဲသည် တုန်းကတော့ အဘွားကြီးနယ် မေတ္တာတရား ခေါင်းပါး
ရန်ကော အကြင်နာတရား ခေါင်းပါးရန်ကောနှင့် ကျိတ်ပြီး ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့
ခဲ့တာ။ ခုတော့ ... ကိုယ်ချင်းစာပြီ အန်တီရေ၊ အန်တီ တော်တော်
နားငြီးခဲ့မယ်ဆိုတာ၊ စင်စစ်... အဲသည် ကိစ္စက ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်။ အန်
တီကြီးက သူ့သမီးကို ဒေါသနှင့်အတူ ပြန်သိမ်းသွားလို့ အန်တီကြီးသမ

က်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိုယ်စား၊ ကိုယ်က သွားငိုပြခဲ့တာ။ မျက်ရည်စက်
လက်နှင့်တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။

အဲဒီဝဋ်က တစ်ပတ်အတွင်း လည်သည် ဆိုလျှင် ဝဋ်ကြွေးဖန်တီး
ရေးဌာနက တော်တော် အလုပ်လုပ်သားပဲ။ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူး
တော်သည် ထင်ပါရဲ့ ။ လက်အောက်ငယ် သားတွေ အပေါ်မှာ အထိန်း
အကွပ်ကောင်းပြီး ဩဇာညောင်းသည် ထင်ပါရဲ့ ။ ဝဋ်ပြုထားသူတွေက
တော့ ဝဋ်လည်အောင် ဝဋ်မြန်မြန်ချပေးပါတော့ဆိုပြီး လာဘ်ထိုးတာ
င်းယူမယ် မထင်ပါဘူး။

ခေါင်းမော၍ ရယ်ပစ်လိုက်သည် ။ အဲဒီလို ထော်လော်ကန့်လန့် အ
တွေးတွေကြောင့် ဘယ်သူနှင့်မှ မတည့်တာ။ ဘွားနဲ့ တောင်မှ မတည့်
တာ။ အစ်ကိုရင်းနဲ့ တောင်မှ မတည့်တာ။ ဘယ်သူနှင့်မျှ မတည့်သော
လူတစ်ယောက်ဟာ လူရိုးလူဖြောင့် လူ့ဂုဏ် ဖြစ်နေတတ်တယ် ဆိုတာ
တော့ လူသားအားလုံး အသိအမှတ်ပြု ချီးကျူးသင့်သည် ။ သို့ပေမဲ့ လူ
တွေက ဒီကိစ္စကိုကျတော့ မေ့ထားကြတာပါပဲ။

“ဟိုက်”

ဒီမနက် ဒုတိယအကြိမ် “ဟိုက်” ဖြစ်၏။ ဟိုက်...ဟိုက်နှင့် တတိယ
အကြိမ်ထိ ဟိုက်ဖြစ်လျှင် အသားဖြူဖြူ မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် ဒီလူတစ်
ယောက်ကို ဂျပန်လူမျိုး ထင်ကြတော့ မှာ ပါပဲ။

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

သွားဖြူလိုက်သည် ။ သွားဖြူတာ စစ်စစ်လေ။ မရယ်ဘဲ
သွားပေါ်သွားတာ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်တွေ့တိုင်း ဘယ်တုန်းကမျှ ရယ်ဖို့ စိ

တ်ကူးမရှိခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ဘဲလည်း မနေနိုင်။ မတွေ့ရတာကြာလျှင် လွမ်းပြီး တွေ့ချင်လာရပြီ။ သူက ကိုယ့်အစ်ကိုရင်းလေ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ အရင်းနှီးဆုံးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းသော သွေးသားရင်းခြာ။ အဘွားဆိုလျှင်တောင် မျိုးဆက်တစ်ခု ခြားခဲ့ပြီ။ အစ်ကိုကိုတော့ သူ့ခေါင်းနင်းပြီး ဆင်းခဲ့တာမို့ ငယ်နိုင်လို့ ပဲ သဘောထားလိုက်သည် ။

“ဘာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဘာမှ မရှုပ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကားမောင်းလာတာ၊ ကားရှေ့တစ်တောင့်ထွာလောက်မှာ ချော်လဲသူ အမျိုးသမီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာတာနဲ့ ဘရိတ်ကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ရတယ်၊ အမျိုးသမီးခမျာက မထဘူးဗျာ၊ ထိုင်ငိုနေတယ်၊ အဲဒါ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကြည့်နေတာ”

“မင်းကွာ”

ကိုကိုက ပခုံးကို လက်သီးနှင့် တစ်ချက်ထိုးသည် ။ ဘာရမလဲ။ ကိုယ်က တစ်ချက်ပြန်ထိုး လိုက်သည် ။ သူထိုးတာမနာပေမယ့် ကိုယ်ထိုးတာ ကျတော့ သူနာအောင် အားထည့်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီလောက်ထိုးရသလား”

ကိုကိုက ကိုယ့်ထက် ပြင်းသည့်အရှိန်ကို ထည့်၍ ပြန်ထိုးသည် ။

“အဖြစ်သည်းစရာလားကွာ”

သူ့ထက်ပြင်းသောအရှိန်နှင့် ပြန်ထိုးလိုက်၏။

“မင်း”

“လုပ်မနေနဲ့ ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တွေ့ကြသည့်ထုံးစံအတိုင်း တစွတ်စွတ်ထိုးရ

င်း ရန်ဖြစ်ကြလေတော့သည်။ ။

“ဟာ ... လွန်မယ်”

သူကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည် ။ ကိုယ့်ကားပေါ်က ဆင်းလာစရာ လူတစ်ယောက်မျှ မပါ။ ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းသမား၊ ဘာကိစ္စအတွက်မှ သိပ်အဖော်ရှာချင်တာ မဟုတ်၊ သူကားပေါ်မှ လူက လွန်မယ် လွန်မယ် ...တွင် တွင် အော်ပြီး ဖျင်သလိုလိုနှင့် လာချုပ်၏။ ဆောင့်ကန်ပေးလိုက်၏။

“အဲဒီလောက်မှ မလျင်ရင် တစ်ဗွေတည်း လျှောက်လိမ့်မနေဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... နာလှပြီကွ”

“ငါလည်း နာလှပြီ”

“တော်စို့”

“အေး ...”

ညီအစ်ကို တွေ့ဆုံခန်းက ဤထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ အစ်ကိုဆိုပေမယ့် သိပ်မလေးစားပါ။ ကြောက်လည်း မကြောက်၊ ကြောက်စရာလည်း မရှိ။ ကိုယ်က ကိုယ့်သိက္ခာနှင့် အကျင့်စာရိတ္တကို သူ့သိက္ခာနှင့် သူ့အကျင့်စာရိတ္တထက် ပိုအထင်ကြီးထားသည် ။ ကိုယ် အထင်မကြီးနိုင်သူ တစ်ဦးကို ဘာကြောက်စရာလိုလဲ။ ပြီးတော့ ... ပြောရလျှင် ရယ်စရာလည်းကောင်းသည် ။ သူနှင့် ကိုယ်နှင့် ညီအစ်ကိုအရင်း၊ အထက်အောက် စစ်စစ်ကြီးဖြစ်ပါလျက် အမြွှာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ၊ သက္ကရာဇ်က တစ်ခုတည်း ဖြစ်နေသည် ။ သူက ဇန်နဝါရီလမှာ မွေး၍ ကိုယ်က ဒီဇင်ဘာလမှာ မွေးတော့ ညီအစ်ကိုက ဆယ့်တစ်လပဲခြားသည် ။ သက္ကရာဇ်က တစ်ခုတည်း။ ဒါကိုပဲ ဂုဏ်ဖော်ပြီး အဖေနဲ့ အမေကို သွားသွားစလို့ အရိုက်

ခံခဲ့ရဖူးပေါင်းလည်း များ ပြီ။

“အဘွား ... ကျွန်တော့်လည်ပင်းမှာ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ဆွဲပေးပါလားဗျာ ရွှေပြားနဲ့ စာထွင်းထားမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခုနှစ်လနဲ့ မွေးတာပါ။ တကယ်ဆို တစ်နှစ်နဲ့ နှစ်လကွာပြီး သက္ကရာဇ်တစ်ခုနောက် ဆုတ်ရမှာ ပါ ဆိုတဲ့ စာတန်းရှည်ကလေး။”

“ခွေးကောင်လေး”ဆိုကာ အမေက မျက်နှာကြီးရဲပြီး ရှက်နေတာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ၊ ဘယ်လောက် စ,လို့ ကောင်းလဲ။

ခုတော့လည်း စ,စရာ အဖေနှင့် အမေက မရှိတော့ပြီလေ။

“အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးနဲ့ တွေ့တိုင်း ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ အကျင့်ကို ဘယ်တော့ ဖျောက်မှာ လဲ”

“စဉ်းစားနေတယ်၊ မင်းဖျောက်တဲ့ နေ့မှာ ငါ ဖျောက်မယ်”

“မင်း ငါနဲ့ မပြောဖို့ ပြောတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ”

“နှစ်ထောင့်ရှစ်ရာနဲ့ ကိုးဆယ့်သုံးကြိမ်ထင်တယ်”

“ခွစာ”

“မင်းက လောက်စာလုံးပေါ့”

“တော်ကွာ”

“မင်းတော်ရင်ပေါ့”

“ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ဟိုကောင်မလေး။”

ခုမှ စောစောက ထိုင်ငိုနေသူလေးဘက် လှည့်ကြည့်မိသည် ။ မရှိတော့။ လျင်သားပဲ။ စောစောကများ ဖြင့် မထနိုင်ပုံနဲ့ ။ မိန်းမများ ကူလီ ကူမာကိုများ တာ၊ မူယာမာယာတွေပိုပါ။

“ကျွန်တော်လည်း ဗိုက်အောင့်ပြီး ခွေကျသွားလို့ မျက်ခြေပြတ်သွားတယ်”

“မှတ်ထား ... ဖျင်သလိုလိုနဲ့ ဝင်ချုပ်ပေးတဲ့ ခေတ်ကို တစ်ထောင့်လေးဆယ့်လေးမှာ ထားခဲ့၊ အဲဒါသိရဲ့ လား အနော်ရထာမင်း နန်းတက်တဲ့ နှစ်”

“တော်စမ်းကွာ ... အရေးကြီးတာ ပြောမလို့ ”

အစ်ကိုက သူ့ကားနား သူ သွားရပ်လိုက်သည်။ ။

“လောက ကြီးမှာ သမိုင်းဟာ အရေးအကြီးဆုံး၊ သမိုင်းထက် အရေးကြီးတာ ဘာရှိလဲ”

“ငါ ရှိခိုးလိုက်မယ်နော်”

“ကောင်းသားပဲ၊ အဖေနဲ့ အမေ ရှိတုန်းက တစ်နှစ်တည်းမွေးတဲ့ အစ်ကိုကို ညတိုင်း ရှိခိုးရတာ ခုထိ ကျေနပ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ချေးစိမ်းပန်းပြီး သေမယ့်မသာ”

“ဆန်းတာပေါ့ ကောင်းသားပဲ”

“စကားကောင်းပြောပါရစေ၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ သောကြာသား”

“ဗုဒ္ဓဟူး”

“ဘာနေပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ”

“မေ့နေသလားလို့ ပါ”

“စောစောက ကောင်မလေးက အိမ်က ထွက်ပြေးတာကွ”

“မင်းအိမ်ကလား”

“ဘွားအိမ်က၊ ဘွားခြံထဲက”

“မနေချင်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ငါနဲ့ လက်ထပ်မယ့်ကောင်မလေး”

“ဪ ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

လမ်းပေါ် ကတ္တရာစေးမည်းမည်းပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ အော်ရယ်ပေး လိုက်၏။ သနားစရာကောင်းတဲ့ အစ်ကို။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှက်စရာ အကောင်းဆုံးယောက်ျား။ မိန်းကလေးက ကိုယ့်ယူရမှာ စိုးလို့ ထွက်ပြေးသတဲ့ ။

“ရှက်လိုက်တာ”

မျက်နှာပေါ် လက်ကဲ့မိုး၍ ထပ်ရယ်လိုက်သည် ။

“ဘာလို့ ရှက်ရမှာ လဲ”

“မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုယ့်မလိုချင်လို့ ထွက်တောင်ပြေးရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်လောက် ရှက်စရာကောင်းတာ ရှိသေးလား၊ ကိုယ်ကလည်း လုပ်ကျွေးရဦးမယ်၊ အလကားထိုင်စားရမယ့် လူကတောင် ဆလံတိုက်ခံရတယ်ဆိုတော့ မင်း အဖြစ်က ဆိုးလှချေလားကွာ ... ဟား ဟား”

အစ်ကိုဖြစ်သူက သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်၏။ ဒီညီတစ်ယောက်နှင့် ပြိုင်တိုင်း စကားအရာမှာ အမြဲရှုံးခဲ့သည် ။ သူ့ကိုနိုင်အောင် ပြိုင်ပြောနေလျှင်လည်း ဘယ်တော့မှ လိုရင်း မရောက်၊ ကိုယ်ပြောချင်တာ မပြောလိုက်ရဘဲ ပေရှည်လွန်သွားနိုင်သည် ။

“ဘွား ပေးစားတာ”

ညီ ဟက်ခနဲ လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်သည် ။

“ဘွားက သူနဲ့ ယူစေချင်လို့ ငါနားထောင်လိုက်တာ”

“သေချာပါတယ်”

“ဘာတွေ သေချာနေတာလဲ”

“အိမ်တွင်းမှု နိုင်နင်းမယ်၊ အချက်အပြုတ် အချုပ်အလုပ်ပေါ့၊ အဘွားကြီးတွေရဲ့ သည်းညည်းကိုလည်း ခံတတ်မယ်”

“အဲဒါအမှန်ပဲ၊ ဘွားနားမှာ နေပြီး ဘွားကို ပြုစုတာ၊ ပြောရရင်တော့ အိမ်ဖော်သာသာ ဆိုပါတော့၊ ထမင်းဟင်းမချက်ရပေမယ့် ဘွားနားမှာ အမြဲနေရတယ်”

“ကြံဖန် ဇိမ်ခံပြီး ဇီနတ္ထပကာသနီတွေ ဖတ်ခိုင်းနေမှာ မြင်ယောင် သေး”

“အေး”

“မင်းက ကြိုက်လို့ လား”

“မိန်းမယူတာ ကြိုက်စရာမလိုပါဘူး”

“ဟ ... မကြိုက်ဘဲ ယူလို့ ရမလားကွ၊ မင်း သီအိုရီက အောက်တန်း ကျလိုက်တာ”

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ဘုရင်မကြီး ရှင်စော ပုရယ် ...”

“ကြည့်ပြော၊ ဂိုဏ်းတွေ သင့်ကုန်မယ်”

“ခုရှိနေတဲ့ ဘုရင်မကွင်း အဲလီဇဘတ်”

“ကြည့်ပြောလို့ ပြောထားတယ်၊ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံသင့်တော့မယ်”

“လမ်းဘေးမှာ ငရုတ်သီးစိမ်းတို့ ၊ ခရမ်းကြွပ်သီးတို့ ရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊ မိန်းမဟာ မိန်းမပဲ၊ အားလုံးတူတူပဲ၊ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ၊ စာတတ်နဲ့ မတတ်တာ၊ အဆင့်အတန်းမြင့်တာ နဲ့ နိမ့်တာပဲ ကွာမယ် ...

“စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ နေရာမှာ တော့ တူတူပဲဖြစ်မှာ ပါ။ အဲဒီလို စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမမျိုးကိုယူဖို့ များ ကြိုက်စရာလိုသေးလား။”

ခဲတစ်လုံးကို ယူပြီး အစ်ကိုဘက် လှိမ့်ထည့်လိုက်သည် ။ အစ်ကိုခြေနားက ဖြတ်သွားသည် မို့ အစ်ကိုက ခုန်ရှောင်၏။

“ဘွားက ငါ့ကို အမွေလွှဲချင်ပြီ၊ အေးလေ ... မင်းရောပေါ့”

ပခုံးနှစ်ဖက်ကို စုံတွန့်ပြလိုက်၏။

“မင်းက ခြေထောက်ဗွေပါလို့ တွေ့တုန်းကြုံတုန်း ပြောစရာရှိတာတွေ ဖမ်းပြောနေရတာ၊ အဲ ... ဒီကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဘွားက အမွေလွှဲပေးမယ်၊ ဘုရားခန်းမှာ တရားနဲ့ နေမယ်၊ အနီးကပ်ပြုစုမယ့် မြေးချွေးမလည်း ရထားတော့ ဘွားဘဝရဲ့ နိဂုံးတွေဟာ ငြိမ်းချမ်းမယ်”

“ဖတ်ကောင်းမယ့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါပဲ”

“သူ့ဘကြီးက ဘွားရဲ့ ဒရိုင်ဘာကွာ၊ သူ့ကြီးတော်က ဘွားရဲ့ ထမင်းချက်၊ ရိုးသားအေးဆေး ကြတယ်၊ ဘွား ဩဇာဘယ်လောက် ညောင်းမလဲဆိုတာ မင်း စဉ်းစားကြည့်၊ ဘွားကလည်း ဒါမျိုးလိုချင်တာ”

“သူဌေးသမီးနှင့် လုံးဝ မပေးစား”ဆိုသော ဘွားရဲ့ မူဝါဒကြီးကို သိလိုက်သည် မှ နောက်ကြော လို့ ။ မေမေက သူဌေးသမီးမို့ ဘွားကို ခြေဆု

ပ်လက်နယ်မရှိဘူး ...လို့ ဘွား ထာဝရ မကျေနပ်ခဲ့ တာလေ။

“ခြေဆုပ်မယ့်သူ လက်နယ်မယ့်သူ တစ်ဖက်ကို ငါးယောက်လောက် နှုန်းနဲ့ ငှားပေးထားတာ တောင် မရောင့်ရဲနိုင်သေးဘူးလား” ... တဲ့ ။

မေမေမှုကကျတော့ ဤသို့။

ဘယ်တော့မျှ မတည့်ပါဘဲ ထာဝရ အတူနေထိုင်ခဲ့ရသည့် သမီး ယောက္ခမ နှစ်ယောက်၏ ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ဒေါသနှင့် သောကပိုမလဲ၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဝင်ကိုကြည့်ချင်တာ။

“ကောင်မလေးက မယူချင်ဘူးတဲ့ ကွာ၊ ငြင်းလိုက်ငိုလိုက်နဲ့၊ ဒီမနက် တော့ အိမ်က ပျောက်သွားတာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ သိသိချင်း နောက်ကလိုက်တာ၊ မင်းကားနဲ့ တိုက်ထားလို့ တော်ပါသေးရဲ့ ”

နောက်ထပ်ခဲတစ်လုံး လှိမ့်ပေးလိုက်သည် ။

“နာတယ်ကွ”

ကိုကိုအတွင်းဘက် ခြေမျက်စိကို ခဲမှန်သွားသည် ။

“ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ မတွေ့ဘူး ဆရာ”

“ဆရာ”ဆိုတော့ အစ်ကိုတပည့်ပေါ့။ အစ်ကိုက ဘာတွေ သင်ကြားပို့ ချပေးလို့ တပည့်ခံနေ သည့်ကောင်ပါလိမ့်။

“နေပစေကွာ”

“လက်လွတ်စပယ်ကြီးပါလား”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ လွတ်အောင်မပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ငါ သိပါတယ်၊ တော်ကြာ ပြန်မိမယ့်တူတူ အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး လိုက်ရှာမနေနဲ့ ၊ ပြန်မယ်၊ ဟေ့ကောင် ...”

နောက်တစ်လုံး ထပ်လို့မ့်လိုက်သည့်ခဲက လိမ့်ရုံမဟုတ်ဘဲ ခုန်ပေါက် ထွက်သည် မို့ ခြေညှပ် ဖိနပ်နှင့် ပုဆိုးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ခြေဖျားတွေဆီ အရှိန်နှင့်ဝင်၏။

“မကျေနပ်သေးဘူးလား”

ခဲလုံးတွေ လိုက်ရှာသည် ။ ပြန်ပေါက်၏။ ဘာရမလဲ။ တစ်နှစ်တည်း မွေးထားသည့် ညီအစ်ကို များ ၊ မကြောက်ရေးချ။ ရှေ့နောက် ဆင့်၍ ရပ်ထားသည့် ကားတွေနားမှာ ညီအစ်ကိုက မလှမ်းမကမ်းရပ်၍ ခဲတွေနှင့် ပေါက်ကြတော့သည် ။

“ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ဝိုင်းပေါက်မယ်မကြံနဲ့ ၊ အောင့်နေတဲ့ ဗိုက်ကို သတိချပ်”

ဝိုင်းပေါက်ဖို့ ရှေ့တိုးလာသူ တန့်သွားသည် ။ ခဲပေါက်ပွဲက ကြမ်းလာ၏။ လမ်းဘေးမှာ ရှိသမျှ ခဲကလည်း ကုန်ပြီ။

“မင်း သိပ်မိုက်နေလား”

“ဒီဇင်ဘာဘွန်း (December Born)”

“စိန် လိုက်လေ”

အစ်ကိုဖြစ်သူက ကားပေါ်တက်သည် ။ ညီဖြစ်သူ ဘယ်ကျန်နေလိမ့်မလဲ။ ကိုယ့်ကားပေါ် ကိုယ်ပြန်တက်မောင်းထွက်၊ ကားနှစ်စီးက ဘေးချင်းယှဉ်လိုက်၊ ဒီန်းခနဲဆောင့်လိုက်၊ ကွာသွားလိုက်၊ ပြန်ကပ်လိုက်၊ ဒုန်းခနဲဆောင့်လိုက်၊ ကားဘေးတွေ ပိန်ကုန်တော့ ညီအစ်ကိုရယ်ကြသည် ။

“မင်းက ဒီနားရောက်နေတာ ဘွားဆီ လာတာလား”

“အေး”

“လိုက်ခဲ့လေကွာ”

“ငါ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ”

ကားကို ဂူခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့သည် ။ ဘေးပိန်ကြီးကို နောက်မှ ပြင်တော့မည်။ လောလောဆယ်တော့ အိမ်ပဲပြန်ချင်၏။ ဘွားဆီမရောက်တာ ပြန်စဉ်းစားတော့ နှစ်နှစ်နီးပါး၊ နှစ်နှစ်နီးပါးဆိုသည့် အချိန်အတွင်းမှာ ဘွားဆီ အလုပ်သမား အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်ထွန်းသည် ။ ကိုယ်မသိသော သူစိမ်းတွေရောက်၏။ စိတ်ကြိုက်တွေ တွေ့ကာ မြေးအကြီးနှင့် ပေးစားမယ်တွေ ဘာတွေထိ ဖြစ်ကုန်၏။

ဘွားကတော့ ဘွားဝါသနာအတိုင်း ထင်တိုင်းကြဲနေပြန်ပါပြီ။ မေမေ့ကို သတိရပါဘိ။ သားအငယ်ဟာ မေမေ့သားဆိုတော့ ဘွားမြေးမဟုတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဘွားမြေးဟာလည်း မေမေ့လူဖြစ်လာဖို့ ဝေးပါဘိ။ ဖေဖေကတော့ ကြားနေရေးသမား။

*